

Sygn. akt: I C 132/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Mrągowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Krzysztof Połomski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Milena Urbanowicz-Wójcicka

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2022 roku w Mrągowie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. T.

przeciwko (...) Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki K. T. kwotę 1.279,20 zł (jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych i dwadzieścia groszy)

z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 756,38 zł (siedemset pięćdziesiąt sześć złotych i trzydzieści osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 132/21**

UZASADNIENIE

Powódka K. T. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 1.554,80 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 13 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 13 czerwca 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do A. P. pojazd marki A. G. o numerze rejestracyjnym (...). Skonkretyzowała, że tego dnia powódka wystawiła fakturę VAT w kwocie 547,35 złotych brutto tytułem kosztów holowania uszkodzonego pojazdu oraz zawarła z poszkodowaną umowę najmu pojazdu zastępczego

na okres od dnia 13 czerwca 2019 roku do dnia 26 czerwca 2019 roku. Z tytułu najmu powódka w dniu 26 czerwca 2019 roku wystawiła fakturę VAT opiewającą na kwotę 2.584,40 złotych brutto. Kolejno wskazała, że sprawca kolizji z dnia 13 czerwca 2019 roku ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W., który to podmiot uznał niniejsze roszczenie odszkodowawcze roszczenie co do zasady, wypłacając na rachunek bankowy powódki kwotę 1.554,55 złotych brutto tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego oraz holowanie pojazdu. Motywując zasadność kwoty dochodzonej pozwem wskazała, że stanowi ona różnicę pomiędzy kwotą wynikającą z w/w faktur VAT, a dotychczas wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem. Legitymację czynną w sprawie skonkretyzowała powołując się na umowę cesji wierzytelności z dnia 13 czerwca 2019 roku, na mocy której nabyła uprawnienia do dochodzenia roszczeń wskazanych w pozwie.

Pozwany (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.

w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie

od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu przyznał, że prowadził postępowanie likwidacyjne w związku

z powstałą w dniu 13 czerwca 2019 roku szkodą i wypłacił powódce odszkodowanie

z tytułu najmu pojazdu zastępczego kwocie 1.279,20 złotych brutto oraz holowania w kwocie 272 złotych brutto.

Wskazał, że uznał 13-dniowy okres najmu pojazdu zastępczego, ale dokonał weryfikacji stawki najmu zastosowanej przez powódkę. Za pierwszy dzień uznał stawkę w kwocie 172,20 złotych brutto, zaś poczynając od dnia, w którym wysłano powódce instrukcję dotyczącą akceptowalnych stawek czynszu najmu pojazdu zastępczego,

tj. od drugiego dnia najmu pojazdu zastępczego do dnia 26 marca 2019 roku stawkę zweryfikowano do kwoty 92,25 złotych brutto. Pozwany podniósł, że poszkodowana przyczyniła do powiększenia się rozmiaru szkody z uwagi na fakt, iż nie poczyniła stosownego rozeznania co do dostępności pojazdów na rynku oraz ich stawek najmu oraz nie skorzystała z propozycji najmu pojazdu zastępczego wysuniętej przez ubezpieczyciela, wynajmując pojazd po stawce znacznie wyższej od tej proponowanej przez ubezpieczyciela. Wyjaśnił także, że pozwany wysłał na adres e-mail wskazany przez powódkę instrukcję dotyczącą najmu pojazdu zastępczego, zaś w niej znajdowała się informacja o możliwości skorzystania w czasie likwidacji szkody z pojazdu zastępczego zorganizowanego przez (...) i jej szczegółowych warunkach, a powódka – jako osoba zgłaszająca szkodę w imieniu poszkodowanej – powinna była poinformować poszkodowaną o treści przekazanych jej informacji w tym zakresie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 czerwca 2019 roku miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. G. o numerze rejestracyjnym (...), należący do A. P.. Kierującym pojazdem był mąż A. M. P. P.. Odpowiedzialność w zakresie odpowiedzialności cywilnej

za powstałą szkodę przyjął (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.. Szkada została zarejestrowana pod numerem (...).

(bezsporne, a nadto dowód: akta szkody CD – k. 65, zeznania świadka A. P. –

k. 82-83, dokumenty z likwidacji szkody – k. 15-18)

Tego samego A. P. zleciła firmie (...) zorganizowanie holowania uszkodzonego wskutek w/w zdarzenia pojazdu i z tego tytułu wystawiła fakturę VAT nr (...), obciążając A. P. obowiązkiem zapłaty kwoty 547,35 złotych brutto. Wtedy też A. P. zawarła

z G. K. W. Samochodów umowę najmu pojazdu zastępczego na czas określony od dnia 13 czerwca 2019 roku do dnia 26 czerwca 2019 roku. Przedmiot najmu stanowił samochód osobowy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W § 5 umowy wskazano, że najemca zobowiązuje się zapłacić wynajmującemu czynsz z tytułu najmu pojazdu w wysokości wynikającej z cennika stanowiącego załącznik

do zawieranej umowy, z którym to najemca zapoznał się i który zaakceptował. Dookreślono, że dokładna wysokość czynszu najmu zostanie określona w dniu zwrotu pojazdu z uwagi

na fakt, że stronom nie jest znany okres naprawy pojazdu/okres oczekiwania na wypłatę odszkodowania w przypadku szkody całkowitej. Według cennika najmu pojazdów zastępczych cena wynajmu pojazdu marki F. (...) za jedną dobę wynosiła 160 złotych netto.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 14v, umowa najmu pojazdu – k. 10-12, protokół zdawczo-odbiorczy pojazdu zastępczego – k. 12v, cennik – k. 13, zeznania świadka A. P. – k. 82-83)

W dniu zawarcia w/w umowy A. P. złożyła pisemne oświadczenie, że jest właścicielem pojazdu marki A. G. o numerze rejestracyjnym (...)

i nie ma możliwości użytkowania innego pojazdu. Podała, że uszkodzony skutek zdarzenia z dnia 13 czerwca 2019 roku pojazd był jej niezbędny w celu realizacji podstawowych zadań życia codziennego, takich jak zawożenie dziecka do szkoły oraz zajęcia dodatkowe, robienie zakupów itp. Wskazała także, że nie prowadzi działalności gospodarczej oraz nie jest płatnikiem podatku VAT.

(dowód: oświadczenie – k. 13v)

Tego samego dnia A. P. zawarła z firmą (...) umowę cesji wierzytelności, której przedmiot stanowiła wierzytelność przysługująca jej w stosunku do (...) Towarzystwa (...)

S.A. z siedzibą w W. z tytułu zdarzenia z dnia 13 czerwca 2019 roku, a obejmująca zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Nadto upoważniła firmę (...) do uzyskiwania informacji od Towarzystwa (...) na temat szkody z dnia 13 czerwca 2019 roku, zarejestrowanej pod numerem (...) oraz do jej ewentualnego zgłoszenia, jak i odbioru odszkodowania za najem auta zastępczego. Wówczas też A. P. udzieliła pełnomocnictwa firmie (...) do podpisywania dokumentów związanych ze szkodą

z dnia 13 czerwca 2019 roku, a w szczególności do zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego, dokonania cesji wierzytelności związanych z umową najmu pojazdu oraz holowaniem. W dniu 13 czerwca 2019 roku firma (...) w imieniu A. P. dokonała zgłoszenia szkody.

(dowód: umowa cesji – k. 8-8v oraz k. 76-77, upoważnienie – k. 9, pełnomocnictwo – k. 9v)

Na stronie internetowej (...) widnieje oferta najmu samochodu zastępczego z OC sprawcy – zarówno bezpośrednio od ubezpieczyciela bądź innego podmiotu. W ofercie wskazane jest, że w przypadku wyboru samochodu zastępczego z innej firmy poszkodowany obowiązany jest udokumentować najem pojazdu, zaś ubezpieczyciel dokona ich weryfikacji zgodnie z cennikiem i pokryje tylko uzasadnione koszty wynajmu pojazdu, stanowiące normalne następstwo zdarzenia, w wyniku którego doszło do powstania szkody. W cenniku cena najmu pojazdu marki F. (...) (klasa C) za jedną dobę wynosiła 95 złotych netto

za okres od 1-7 dni, zaś za okres powyżej 7 dni – 75 złotych netto.

(dowód: wydruk oferty najmu pojazdu (...) – k. 61-64 akta szkody CD – k. 65)

W dniu 26 czerwca 2019 roku firma (...) wystawiła fakturę VAT nr (...), obciążając poszkodowaną A. P. obowiązkiem zapłaty kwoty 2.558,40 złotych brutto tytułem najmu samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) za okres 13 dni (od dnia 13 czerwca 2019 roku do dnia 26 czerwca 2019 roku). Przyjęta przez podmiot wystawiający fakturę stawka dobową najmu wyniosła 160 złotych brutto + 23 % VAT.

(dowód: faktura VAT nr (...) – k. 14)

Firma (...) wezwała (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. do uregulowania należności wynikających z faktury

VAT nr (...) oraz nr (...) w łącznej kwocie 3.105,75 złotych. Decyzją z dnia

11 lipca 2019 roku (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wypłaciło na rzecz firmy (...) odszkodowanie

z tytułu najmu pojazdu zastępczego kwocie 1.279,20 złotych brutto oraz holowania w kwocie 272 złotych brutto. W uzasadnieniu ubezpieczyciel wskazał, że przedstawione faktury VAT nr (...) zostały zweryfikowane pod kątem

zasadności kosztów przedstawionych do refundacji. Za zasadny czas trwania umowy najmu uznano okres 13 dni. Stawkę najmu zweryfikowano – za pierwszy dzień najmu do kwoty 172,20 złotych (zgodnie z uśrednioną stawką w regionie), zaś stawkę od dnia 14 czerwca 2019 roku do kwoty 92,25 złotych, tj. do stawki przesyłanej w instrukcji wynajęcia pojazdu zastępczego dla pojazdu należącego do klasy C. Odnosząc się do faktury VAT nr (...) za holowanie pojazdu uznano koszt dojazdu na miejsce w kwocie 10 złotych (2 km x 5 zł), koszt holowania przez 13 km w kwocie 78 złotych (13 km x 6 zł), koszt powrotu holownika w kwocie 84 złotych (14 km x 6 zł) oraz koszt rozładunku do kwoty 100 złotych. Podkreślono także, że na poszkodowanym ciąży przewidziany przepisami prawa obowiązek minimalizacji szkody.

(dowód: decyzja – k. 15-15v, akta szkody CD – k. 65)

Pismem z dnia 25 września 2019 roku K. T. prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) odwołała się od decyzji ubezpieczyciela, wzywając (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 1.554,80 złotych, stanowiącej różnicę pomiędzy należnościami wynikającymi z faktury VAT nr (...) oraz faktury VAT nr (...), a dotychczas wypłaconych odszkodowaniem z tytułu najmu pojazdu oraz holowania w terminie 7 dni od dnia odebrania wezwania.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 16-17)

Pismem z dnia 17 października 2019 roku (...) Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. podtrzymało swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, uznając roszczenie za nieuzasadnione.

(dowód: pismo z dnia 17.10.2019r. – k. 17v-18, akta szkody CD – k. 65)

Sąd zważył, co następuje:

Zgłoszone powództwo częściowo jest zasadne i w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 13 czerwca 2019 roku, stąd też nie wymagają szczegółowego odniesienia kwestie związane z podstawami tej odpowiedzialności. Okoliczność bezsporną w realiach niniejszej sprawy stanowi bowiem fakt częściowej wypłaty przez pozwanego na rzecz powódki odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.279,20 złotych brutto oraz holowania w kwocie 272 złotych brutto. Spór stron skupiał się natomiast na granicach tej odpowiedzialności, sprowadzając się do odmiennej oceny zasadności przyjętej stawki za wynajem oraz holowanie i uzupełnienia dotychczas przyznanego odszkodowania, a także kwestii ewentualnego naruszenia przez poszkodowaną obowiązku minimalizacji szkody i wpływu tego naruszenia na wysokość przyznanego odszkodowania.

Granice odpowiedzialności za skutki zdarzenia wywołującego szkodę wyznacza art. 361 kc, który w § 1 stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono (§ 2).

Poddając analizie tę kwestię wskazać należy, że za normalne następstwo zniszczenia pojazdu należy uznać konieczność czasowego wynajęcia pojazdu zastępczego w okresie, gdy szkoda nie została jeszcze naprawiona (vide: wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2004 roku, sygn. akt IV CK 672/03, opubl. LEX nr 146324). Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury, możliwość domaga się zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przez osoby nie prowadzące działalności gospodarczej

obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego, tj. wszystkie wydatki pozostające

w związku przyczynowym ze szkodą w granicach obowiązku wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów określonych w art. 354 § 2 kc, art. 362 § 2 kc oraz

art. 826 § 1 kc. Jednocześnie na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych

i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku sygn. akt III CZP 5/11, publ. OSNC 2018/6/56). Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska

o konieczności zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych

na czasowe używanie zastępczego środka transportu w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. Termin "wydatków koniecznych" oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku sygn. akt III CZP 5/11, publ. OSNC 2012/3/28).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu pozwanego, jakoby poszkodowana nie spełniła ciężącego na niej obowiązku minimalizacji szkody, a wręcz przeciwnie przyczyniła się do zwiększenia zakresu szkody wskazać należy, że w uchwale z dnia

24 sierpnia 2017 roku sygn. akt III CZP 20/17 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że wydatki

na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, które przekraczają koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu również są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, wówczas gdy ich poniesienie było celowe

i ekonomicznie uzasadnione. Poszkodowany zachowuje przy tym prawo wyboru podmiotu,

z którym zawrze umowę najmu pojazdu zastępczego, a czynsz zastrzeżony przez wynajmującego jest ekonomicznie uzasadnionym wydatkiem poszkodowanego, podlegającym pokryciu w ramach ubezpieczenia OC, jeżeli nie wykracza poza stawki występujące na rynku lokalnym (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku sygn. akt III CZP 20/17, publ. (...)).

Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż – wbrew twierdzeniom strony pozwanej – zgłaszająca szkodę w imieniu poszkodowanej K. T. nie została poinformowana przez ubezpieczyciela o ofercie najmu pojazdu zastępczego i jej ewentualnych warunkach w sposób, który umożliwiłby jej rzeczywiste zapoznanie się z ofertą, a następnie przekazanie treści tej oferty osobie poszkodowanej. Pozwany celem udowodnienia przedmiotowej okoliczności przedłożył jedynie wydruk oferty najmu zastępczego 4 (vide: oferta na k. 61-64 niniejszych akt), który nie konkretyzuje jakiegokolwiek ewentualnego adresata treści wiadomości. Co prawda, w elektronicznych aktach szkody (vide: płyta CD na k. 65) znajduje się plik stanowiący zrzut ekranu, tzw. screenshot z aplikacji stosowanej przez pozwanego, a przedstawiający potwierdzenia wysłania w dniu 14 czerwca 2019 roku wiadomości e-mail na adres należący do G. K. T.. Niemniej jednak niemożliwym jest weryfikacja i w konsekwencji ustalenie tego, jaką faktycznie treść zawierała wysłana przez ubezpieczyciela powódce wiadomość, w tym, czy została rzeczywiście wysłana i odebrana przez powódkę. Niewątpliwie więc ubezpieczyciel nie wykazał skutecznego doręczenia powódce instrukcji zawierającej informacje o możliwości skorzystania z pojazdu zastępczego zorganizowanego na jego warunkach oraz konsekwencjach wynikających z wyboru innej firmy. Względy

te w ocenie Sądu rozpoznającego niniejszą nie pozwalają uznać, jakoby poszkodowana przyczyniła się do powiększenia rozmiaru szkody, naruszając obowiązek minimalizacji szkody. Podkreślić przy tym należy, że obowiązująca w zakresie likwidacji szkody zasada współdziałania wierzyciela z dłużnikiem dotyczy obu stron stosunku zobowiązaniowego, a nie wyłącznie wierzyciela.

W zakresie odnoszącym się do rozbieżności stron co do zastosowanej przez powódkę stawki najmu zastępczego wskazać należy, że stosownie do treści mającej generalny charakter reguły dowodowej wyrażonej w art. 6 kc, ciężar

udowodnienia dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z przedmiotowej regulacji prawnej wynika,

że na podstawie spoczywa ciężar udowodnienia faktów pozytywnych, które stanowią podstawę dochodzonego powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi on swoje prawo. Do pozwanego należy zaś wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1997 roku sygn. akt I PKN 375/97, publ. OSNP 1998/18/537).

Strona powodowa celem wykazania zasadności swojego żądania w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przedstawiła fakturę VAT nr (...), na podstawie której A. P. obciążona została obowiązkiem zapłaty kwoty 2.558,40 złotych brutto tytułem najmu samochodu marki A. G. o numerze rejestracyjnym (...) za okres 13 dni (od dnia 13 czerwca 2019 roku do dnia 26 czerwca 2019 roku). Przyjęta przez podmiot wystawiający fakturę stawka dobową najmu wyniosła 160 złotych

+ 23 % VAT i była zgodna z przedstawionym przez stronę powodową, a obowiązującym

w dniu zawarcia umowy najmu i przedstawionym poszkodowanej cennikiem najmu pojazdu zastępczego. Jednocześnie powódka wykazała, że – stosownie do treści art. 509 § 1 i 2 kc – nabyła od poszkodowanej wierzytelność obejmującą zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego, tym samym dowiodła swoje prawo do dochodzenia przedmiotowej należności od pozwanego.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że strona powodowa wykazała fakty,

z których wyprowadziła korzystne dla siebie skutki prawne. Z kolei pozwany kwestionował wysokość zastosowanej przez powódkę stawki za najem pojazdu zastępczego. Podnosił,

że jest ona zawyżona i nie występuje powszechnie na lokalnym rynku. Nie zaoferował

on jednak żadnych dowodów potwierdzających wiarygodność swych twierdzeń w tym zakresie, czy też przeciwdowodów, które pozwoliłyby stwierdzić, że zastosowana przez powódkę stawka rzeczywiście odbiega od stawek rynkowych. Nie wykazał się inicjatywą dowodową chociażby w zakresie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego

na tę okoliczność. Nie zdołał więc wykazać, że wysokość zastosowanej przez powódkę wykracza poza stawki rynkowe. Stąd też w ocenie Sądu – po wyważeniu wszystkich okoliczności niniejszej sprawy, uwzględniając jednocześnie brak skutecznego złożenia propozycji zawarcia umowy najmu przez ubezpieczyciela powódce – ubezpieczyciel obowiązany był wypłacić odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego w stawce udokumentowanej w sposób nie budzący wątpliwości wystawioną przez powódkę fakturą VAT nr (...).

Powództwo w części dotyczącej zwrotu kosztów holowania uszkodzonego nie zasługiwało na uwzględnienie. Powódka nie wykazała bowiem przejścia na jej rzecz i nabycia wierzytelności obejmującej zwrot kosztów holowania pojazdu. Legitymacja czynna, jak

i bierna, jest opartym na prawie materialnym uprawnieniem do występowania w charakterze strony w konkretnej sprawie sądowej. Wymóg jej posiadania stanowi przesłankę merytorycznego rozpoznania sprawy badaną przez Sąd w chwili orzekania, a jej brak stoi

na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej, skutkując oddaleniem powództwa. Niewątpliwie wierzyciel pierwotny może – bez zgody pozwanego – przenieść wierzytelność na rzecz innego podmiotu. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 i 2 kc, wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, a wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym roszczenia o zaległe odsetki. Warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest jednak istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 roku sygn. akt III CKN 423/99).

Powódka swoją legitymację czynną w sprawie wywodziła z umowy cesji wierzytelności z dnia 13 czerwca 2019 roku, na mocy której A. P. scedowała na rzecz firmy (...) wierzytelność przysługującą jej w stosunku do (...) Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. z tytułu zdarzenia z dnia 13 czerwca 2019 roku, a obejmującą wyłącznie zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Z treści przedmiotowej umowy nie wynika, by przelewana wierzytelność obejmowała także zwrot kosztów holowania, czy innych od najmu kosztów, co stało na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej powódce w tej części żądania pozwu.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 kc w zw. z art. 361 § 1 i 2 kc oraz w zw. z art. 509 kc – zasądzone od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.279,20 złotych, stanowiącą różnicę pomiędzy kwotą z faktury VAT nr (...) a wypłaconym dotychczas odszkodowaniem z tytułu najmu pojazdu (pkt I wyroku), zaś w pozostałym zakresie – na podstawie art. 6 kc – powództwo oddalono (pkt II wyroku).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc – w ślad za żądaniem pozwu – przyjmując jako datę początkową naliczania odsetek dzień 13 sierpnia 2020 roku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o regulę z art. 100 zd. pierwsze in fine kpc w zw. z § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U.2015 poz. 1804 ze zm.). Powódka wygrała sprawę w 82,27 %, a poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 1.117 złotych (kwota 200 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego), w związku z czym należy jej się zwrot kosztów procesu w wysokości 918,96 złotych (1.117 zł x 82,27 %). Pozwany wygrał zaś sprawę w 17,73 %, a poniósł koszty procesu w łącznej wysokości 917 złotych (kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego), w związku z czym należne mu koszty procesu wynoszą 162,58 złotych (917 zł x 17,73 %). Po wzajemnej kompensacji tych kwot do zapłaty na rzecz powódki pozostała zasądzona w punkcie III wyroku kwota 756,38 złotych.

/-/ sędzia Krzysztof Połomski